

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Janou Příbylovou ve věci žalobkyně: **ARIVA, spol. s r.o., Pod Višňovkou 1662/23, Praha 4, IČ:47902850**, zastoupené Mgr. Pavlem Švestákem, advokát se sídlem Starobranská 4, Šumperk, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o náhradu škody,

t a k t o :

- I. Žaloba, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 115.930,10 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 1. 4. 2015 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení, ve výši 300,-Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 3.11.2016 domáhala na žalované zaplacení částky 115.930,10 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši z této částky za období jdoucí od 1.4.2015 do zaplacení. Žalobu odůvodnila tím, že na základě objednávky společnosti VIGA Profi s.r.o., se sídlem F. Čejky 427, Frýdek-Místek dodala vířivé vany, mimo jiné i vířivou vanu Mexda WS- 292 v ceně 95.810,- Kč, spolu s DPH potom činila cena za tuto vanu žalovanou částku, tedy 115.930,10 Kč. Dodané zboží nebylo zaplaceno. Na základě oznámení byla věc šetřena Policí ČR a bylo zjištěno, že došlo k zpronevěře a jednatel společnosti VIGA Profi s.r.o. Roman Zbořil byl odsouzen k podmíněnému trestu s povinností zaplatit žalobkyni vzniklou škodu ve výši 700.621,- Kč. S ohledem na majetkové poměry

odsouzeného Romana Zbořila k náhradě škody nedošlo. Před odsouzením došlo k tomu, že žalobkyně dne 7. 12. 2013 zjistila, kde se uvedená vířivá vana v hodnotě 115.930,10 Kč nachází a to u osoby I. F. Toto oznámila Policii ČR, která vanu nezajistila, ale příslušný pracovník Policie ČR v Ostravě telefonicky I. F. pozval k podání vysvětlení, přičemž mu řekl, že vana je buď nezaplacená nebo kradená. I. F. údajně předmětnou vanu vrátil prodejci a nikdy nebylo zjištěno, o jakou osobu se ve skutečnosti jednalo. Žalobkyně si opakovaně stěžovala na postup policie. Ze strany Generální inspekce bezpečnostních sborů bylo sděleno, že v dané věci nebylo shledáno podezření ze spáchání trestného činu příslušníkem Policie ČR, nýbrž podezření ze spáchání kázeňského přestupku, a proto věc byla postoupena místní a věcně příslušnému služebnímu funkcionáři - řediteli PČR Olomouckého kraje k vyřízení. Začátkem ledna 2017 podala žalobkyně návrh na exekuci na Romana Zbořila. Tato exekuce je vedena Okresním soudem v Jeseníku pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] kdy řízení je ve stádiu před ustanovením exekutora. Žalobkyně vyzývala Romana Zbořila k dobrovolnému splnění, když tyto výzvy byly bezúspěšné. Na základě předběžného šetření, které si žalobkyně sama provedla, dospěla k závěru, že dlužník je zcela nemajetný.

Žalovaná (jednající v souladu s ust. § 6 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti /dále jen „zákon“/ shora označenou organizační složkou) s žalobou nesouhlasila, navrhla její zamítnutí. Připustila, že žalobkyně domáhá přiznání náhrady škody ve výši 115.930,10,- Kč s příslušenstvím, která jí měla vzniknout v souvislosti s postupem Policie České republiky v rámci řízení vedeného u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] Žalovaná je však toho názoru, že žalobkyni právo na náhradu škody nevzniklo, protože její žádosti nevyhověla, proti panu Romanu Zbořilovi byla podána obžaloba a po proběhnutých hlavních líčeních byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Šumperku, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] Rozsudek nabyl právní moci dne 2. 9. 2015. V tomto rozhodnutí byla panu Zbořilovi uložena povinnost na náhradě škody žalobkyni zaplatit celkem částku ve výši 700.621,- Kč, jelikož do trestního řízení se s nárokem na náhradu škody včas a řádně připojil za žalobkyni její statutární zástupce Ing. Miloš Šafránek, který požadoval zaplatit celou kupní cenu všech 6 van a vířivek v částce 700.621,- Kč a tato škoda byla v průběhu řízení prokázána. Žalobkyně ve své žádosti požadovala náhradu škody za jednu z odcizených van, která nebyla zajištěna Policií ČR. Povinnost náhrady škody, která zahrnuje i předmětnou vanu, však byla uložena rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 22. 4. 2015, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE], panu Romanu Zbořilovi. Žalobkyně tak má soudně vymahatelnou pohledávku vůči této osobě a je tedy třeba, aby náhradu škody požadovala právě po ní.

Ze shodných tvrzení účastníků vzal soud za prokázané, že se žalobkyně obrátila na žalovanou s žádostí o předběžné projednání nároku uplatněného posléze žalobou a že žalovaná žalobkyni odškodnit odmítla. Žalobkyně tedy splnila podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, předvídanou ust. § 14 zákona, představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu (jímž je právě shora označená organizační složka žalované).

Z rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 22.4.2015, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že tento soud uznal Romana Zbořila vinným tam vymezeným skutkem zahrnujícím také to, že jako jednatel společnosti VIGA Profí s.r.o., se sídlem F. Čejky 427, Frýdek-Místek objednal vířivé vany, mimo jiné i vířivou vanu Mexda WS- 292 v ceně 95.810,- Kč bez DPH, následně uzavřel kupní smlouvu mimo jiné i na vanu Mexda WS- 292, za zboží neuhradil žádnou platbu, zboží nevrátil a naložil s ním nezjištěným způsobem a

způsobil poškozené žalobkyni škodu ve výši 700.621,- Kč. Současně soud uložil obžalovanému povinnost na náhradě škody zaplatit žalobkyni částku 700.621,- Kč.

Podle ust. § 1 odst. 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zákona odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 3 zákona stát odpovídá za škodu, kterou způsobil a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, („úřední osoby“), c) orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona („územní celky v přenesené působnosti“). Podle ust. § 5 písm. a) a b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle odst. 2 cit. ust. právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („obč.zák.“).

Podle shora citovaných ustanovení zákona tedy stát objektivně (tj. bez ohledu na zavinění osob funkce státu plnících) odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem při současném splnění tří podmínek: 1) poškozenému vznikla škoda (majetková újma vyjádřitelná v penězích), 2) příslušný orgán státu se dopustil nesprávného úředního postupu, bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, posléze pro nezákonnost změněné či zrušené příslušným orgánem a 3) škoda je v příčinné souvislosti s tímto postupem či rozhodnutím, tj. nesprávný postup orgánu státu či jeho nezákonné rozhodnutí je se vznikem škody ve vztahu příčiny a následku.

Již absence jediného předpokladu odpovědnosti vylučuje vyvození odpovědnosti. Již z procesně ekonomických důvodů se podává, že v případě nenaplnění i jen jediného předpokladu se není třeba zabývat ne/naplněním i dalších předpokladů, neboť i v případě jejich naplnění nemůže být závěr soudu o (ne)důvodnosti žaloby jiný (princip prevalence, přednosti procesní ekonomie).

Veden uvedeným principem soud zkoumal naplnění odpovědnostního předpokladu představovaného vznikem škody, neboť i u objektivní odpovědnosti státu za škodu způsobenou výkonem veřejné moci je nezbytnou podmínkou vznik škody na straně poškozeného, protože již na podkladě žalobních tvrzení lze uzavřít, že v dané věci nevznikla žalobkyni škoda.

O vznik škody na straně poškozeného nejde tam, kde v souvislosti s výkonem veřejné moci sice došlo k odčerpání peněžních prostředků poškozeného, avšak poškozenému současně jako věřiteli vzniklo právo vůči jeho dlužníku, které může úspěšně uplatnit, resp. uspokojit. Nastala-li v důsledku výkonu veřejné moci taková situace, že mezi poškozeným a jinou osobou existují práva a povinnosti, která nejsou plněna, vzniká újma odškodnitelná podle zákona č. 82/1998 Sb. až tehdy, jestliže v právním vztahu těchto osob není možno dosáhnout plnění. Pouze v případě, že pohledávku poškozeného (oprávněného) nelze jako přímý nárok uspokojit, vzniká oprávněnému majetková újma (škoda) spočívající ve ztrátě

majetku (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. února 2011, sp. zn. 25 Cdo 2091/2008; nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. listopadu 2004, sp. zn. 25 Cdo 1404/2004, publikované pod C 3031 v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck).

Poškozený je povinen vznik škody na své straně prokázat a v řízení o nároku na náhradu škody tak na žalobci leží důkazní břemeno o tom, že škoda vznikla. Aby byl splněn tento zákonný předpoklad, musí škoda existovat v době, kdy soud o uplatněném nároku rozhoduje. I pro rozhodování soudu o nároku na náhradu škody platí totiž ustanovení § 154 o. s. ř., které stanoví, že pro rozsudek je rozhodující stav v době jeho vyhlášení. To znamená, že rozhodující je skutkový stav věci, jaký je v době, kdy soud vyhláší své rozhodnutí. Neexistuje-li škoda v době rozhodování soudu o uplatněném nároku na její náhradu, byl nárok uplatněn předčasně, což má za následek zamítnutí žaloby, tzv. "pro tentokrát", aniž by bylo třeba zabývat se splněním dalších předpokladů odpovědnosti za škodu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2601/2010, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 48, ročník 2011).

Ze skutkových zjištění vyplývá, že žalobkyni bylo rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 22.4.2015, č. j. [REDAKCE], přiznáno právo na náhradu škody a Romanu Zbořilovi bylo uloženo zaplatit žalobkyni celkem částku 700.621,- Kč. Současně z žalobních tvrzení i rozsudku samotného plyne, že součástí této částky je i částka 115.930,10 Kč za vířivou vanu Mexda WS- 292. Žalobkyně má tedy vykonatelný titul, kterým se může domoci zaplacení žalobou i uplatněné částky. V současné chvíli pak žalobkyně vede exekuční řízení proti povinnému Romanu Zbořilovi u Okresního soudu v Jeseníku pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE], kdy řízení je ve stádiu před ustanovením exekutora.

Za situace, kdy žalobkyně uplatnila právo jí pravomocně přiznané v exekuci, je uplatnění práva na náhradu škody vůči státu předčasné, neboť státem odškodnitelná majetková újma (coby případný důsledek nesprávného úředního postupu) dosud žalobkyni nevznikla (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. května 2012, sp. zn. 28 Cdo 1512/2011). Na tomto nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobkyně, že Romana Zbořila bezúspěšně vyzývala k dobrovolnému placení a že zjistila, že je tento nemajetným. Jelikož odpovědnost státu v souladu s výše citovanou judikaturou je až jako posledního dlužníka, nelze posuzovat nárok jako nárok s odpovědností více škůdců.

Soud tedy uzavírá, že žaloba je právě již z důvodu současného relevantního postupu žalobkyně vůči *primárnímu dlužníkovi* v intencích shora citované judikatury, podle níž je stát v daných souvislostech až *posledním dlužníkem*, předčasná, tedy soud rozhodl o jejím zamítnutí, jakkoliv jen tzv. *pro tentokrát* (výrok I.) (k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28.4.2010, sp.zn. 25 Cdo 5283/2007).

Splněním dalších předpokladů odpovědnosti za žalobkyní dovozanou škodu se proto již nebylo nutné zabývat (existenci nesprávného úředního postupu soud toliko připustil jako východisko úvah shora).

Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná byla ve věci plně úspěšná, žalobkyně je tak povinna zaplatit jí náklady řízení v celkové výši 300,- Kč [paušální náhrada hotových výdajů podle ust. § 151 odst. 3 o.s.ř., ve znění účinném od 1. 7. 2015, tj. 1 x 300,- Kč podle § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, za vyjádření ve věci samé. Lhůta k

plnění v nákladovém výroku byla stanovena podle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 7. února 2017

**Mgr. Jana Příbylová, v.r.
soudkyně**

Za správnost vyhotovení: Kateřina Radová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jiřiny Jislové a soudců Mgr. Štěpána Hnaníčka a JUDr. Tomáše Pirka ve věci žalobkyně: **ARIVA, spol. s r. o.**, Praha 4, Pod Višňovkou 1662/23, IČ: 47902850, zastoupené Mgr. Pavlem Švestákem, advokát se sídlem Šumperk, Starobranská 4, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, **o náhradu škody**, kodvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. února 2017, č. j. 23 C 43/2016 – 49,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně žalobu, jíž se žalobkyně domáhala toho, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit jí 115.930,10 Kč s příslušenstvím ve výroku rozsudku uvedeném, zamítl a současně žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Takto rozhodl o žalobě založené na tvrzení, že na základě objednávky společnosti VIGA Profi s. r. o. dodala vířivé vany, mimo jiné i vířivou vanu Mexda WS- 292 v ceně 95.810 Kč spolu s DPH potom činila cena za tuto vanu pro žalovanou 115.930,10 Kč. Toto zboží nebylo zapláceno. Na základě oznámení byla věc šetřena Policií ČR a bylo zjištěno, že došlo k zpronevěře a jednatel společnosti VIGA Profi s. r. o. Roman Zbořil byl odsouzen k podmíněnému trestu s povinností zaplatit žalobkyni vzniklou škodu ve výši 700.621 Kč. S ohledem na majetkové

poměry odsouzeného Romana Zbořila k náhradě škody nedošlo. Před odsouzením pak žalobkyně sama zjistila, kde se uvedená vířivá vana v hodnotě 115.930,10 Kč nachází, a to u osoby I. F. Toto oznámila Policii ČR, která však vanu nezajistila, ale příslušný pracovník Policie ČR v Ostravě telefonicky I. F. pozval k podání vysvětlení, přičemž mu řekl, že vana je buď nezaplacená, nebo kradená. I. F. údajně předmětnou vanu vrátil prodejci a nikdy nebylo zjištěno, o jakou osobu se ve skutečnosti jednalo. Žalobkyně si opakovaně stěžovala na postup policie a následně počátkem ledna 2017 podala návrh na exekuci na Romana Zbořila. Tato exekuce je vedena Okresním soudem v Jeseníku pod sp. zn. kdy řízení je ve stadiu před ustanovením exekutora. Žalobkyně sama však vyzvala Romana Zbořila k dobrovolnému splnění a tyto výzvy byly bezúspěšné, když na základě předběžného šetření, které si žalobkyně sama provedla, dospěla k závěru, že dlužník je zcela nemajetný.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby, když zdůraznila, že žalobkyni právo na náhradu škody nevzniklo, a proto její žádosti nevyhověla. Poukázala na to, že proti Romanu Zbořilovi byla podána obžaloba a po proběhnutích hlavních líčení byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Šumperku č. j. s právní mocí dnem 2. 9. 2015. V tomto rozhodnutí byla Romanu Zbořilovi uložena povinnost na náhradě škody žalobkyni zaplatit celkem částku ve výši 700.621 Kč, jelikož do trestního řízení s nárokem na náhradu škody se včas a řádně připojil za žalobkyni její statutární zástupce, který požadoval zaplatit celou kupní cenu všech šesti van a vířivek v částce 700.621 Kč a tato škoda byla v průběhu řízení prokázána. Žalobkyně ve své žádosti požadovala náhradu škody za jedno z odcizených van, která nebyla zajištěna Policií ČR. Povinnost náhrady škody, která zahrnuje i předmětnou vanu, však byla již uložena rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 22. 4. 2015, č. j. Romanu Zbořilovi. Je tedy třeba, aby náhradu škody požadovala po této osobě.

Soud prvního stupně s odkazem na § odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., § 2, § 3, § 5, § 13 odst. 1, 2 a § 26 a po zjištění provedeném z rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 22. 4. 2015, č. j. 2 T 293/2013 - 352 dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Zdůraznil, že stát objektivně odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem při současném splnění tří podmínek, to je že poškozenému vznikla škoda (majetková újma vyjádřitelná v penězích, příslušný orgán státu se dopustil nesprávného úředního postupu, bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, posléze pro nezákonnost změněné či zrušené příslušným orgánem a škoda je v příčinné souvislosti s tímto postupem či rozhodnutím, to je nesprávný postup orgánů státu či jeho nezákonné rozhodnutí je se vznikem škody ve vztahu příčiny a následku). Již absence jediného předpokladu odpovědnosti vylučuje vyvození odpovědnosti státu. Akcentoval, že o vznik škody na straně poškozeného nejde tam, kde v souvislosti s výkonem veřejné moci sice došlo k odčerpání peněžních prostředků poškozeného, avšak poškozenému současně jako věřiteli vzniklo právo vůči jeho dlužníku, které může úspěšně uplatnit, respektive uspokojit. Nastala-li v důsledku výkonu veřejné moci taková situace, že mezi poškozeným a jinou osobou existují práva a povinnosti, které nejsou plněny, vzniká újma odškodnitelná podle zákona č. 82/1998 Sb. až tehdy, jestliže v právním vztahu těchto osob není možno dosáhnout plnění. Pouze v případě, že pohledávku poškozeného nelze jako přímý nárok uspokojit, vzniká oprávněnému majetková újma (škoda) spočívající ve ztrátě majetku (srovnej např. rozsudek NS ČR ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 25Cdo 2091/28, nebo ze dne 4. 11. 2004 sp. zn. 25Cdo 1404/2004). Dále zdůraznil, že neexistuje-li škoda v době rozhodování soudu o uplatněném nároku na její náhradu, byl nárok uplatněn předčasně, což má za následek zamítnutí žaloby, takzvaně „pro tentokrát“, aniž by bylo třeba zabývat se splněním dalších předpokladů odpovědnosti za škodu (viz rozsudek NS ČR sp. zn. 25Cdo 2601/2010). Soud

prvého stupně na základě uvedeného uzavřel, že za situace, kdy žalobkyně uplatnila právo jí pravomocně přiznané v exekuci, je uplatnění práva na náhradu škody vůči státu předčasné, neboť státem odškodnitelná majetková újma (coby případný důsledek nesprávného úředního postupu) dosud žalobkyně nevznikla (viz např. rozsudek NS ČR sp. zn. 28Cdo 1512/2011). Na tom nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobkyně, že Romana Zbořila bezúspěšně vyzývala k dobrovolnému placení a že zjistila, že je nemajetný. Jelikož odpovědnost státu v souladu s výše citovanou judikaturou je až jako posledního dlužníka, nelze posuzovat nárok jako nárok s odpovědností více škůdců. Z uvedených důvodů proto žalobu zamítl, když o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání, jímž se domáhala toho, aby změnou rozsudku bylo její žalobě v plném rozsahu vyhověno. V odvolání zdůraznila, a to s ohledem na obsah zákona č. 89/2012 Sb., jakož i rozhodnutí Ústavního soudu (např. nález IV. ÚS 157/03) že jí není známo žádné výkladové pravidlo, kterým by bylo možné od uvedeného ustanovení § 2915 dojít k závěru, že odpovědnost státu vzniká až tehdy, není-li vymáhání škody u jiného z dlužníků úspěšné. Dříve aplikovaný výklad dovozený judikaturou Nejvyššího soudu tak vedle díkce zákona neobstojí a je třeba toto překonané pravidlo nahradit aplikací zákonné normy. Žalobkyně tak vytyká napadenému rozhodnutí závěr, že má žalobkyně povinnost uplatnit náhradu škody u druhého škůdce a až v případě neúspěšnosti tohoto vymáhání se obrátit na soud se žalobou proti žalované - státu. Takový závěr soudu nemá oporu v právním řádu České republiky a mimo jiné tak zasahuje do ústavně garantovaných práv žalobkyně.

Odvolací soud k odvolání žalobkyně přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející (§ 212, § 212a o. s. ř.) a poté, kdy ve věci rozhodovala podle § 214 odst. 3 to je bez nařízení jednání, dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.

Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečný skutkový podklad, provedené důkazy správně hodnotil ve smyslu ustanovení § 132 o. s. ř. a nepochybil ani v právním posouzení věci, jestliže žalobu zamítl. S jeho závěry se odvolací soud zcela ztotožňuje a pro stručnost svého odůvodnění proto odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Soud prvního stupně zcela správně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu v Praze 28 Cdo 1512/2011, který se týká objektivní odpovědnosti státu za škodu, když deklaruje, že i u objektivní odpovědnosti státu za škodu způsobenou výkonem veřejné moci je nezbytnou podmínkou vznik škody na straně poškozeného. O takový případ nejde tam, kde v souvislosti s výkonem veřejné moci sice došlo k odčerpání peněžních prostředků poškozeného, avšak poškozenému současně jako věřiteli vzniklo právo vůči jeho dlužníku, které může úspěšně uplatnit, resp. uspokojit. Nastala-li v důsledku výkonu veřejné moci taková situace, že mezi poškozeným a jinou osobou existují práva a povinnosti, která nejsou plněna, vzniká újma odškodnitelná podle zákona č. 82/1988 Sb. až tehdy, jestliže v právním vztahu těchto osob není možné dosáhnout plnění. Pouze v případě, že pohledávku poškozeného (oprávněného) nelze jako přímý nárok uspokojit, vzniká oprávněnému majetková újma (škoda) spočívající ve ztrátě majetku. Tak tomu je i v daném případě, když současně soud prvního stupně zcela správně poukázal i na další rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 5283/2007. Za této situace považuje odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně za zcela věcně správné, a proto toto rozhodnutí podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

Pokud se jedná o námítky žalobkyně vtělené do jejího odvolání nelze odhlédnout od toho, že žalobkyni svědčí vykonatelný titul, když jí byla rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 22. 4. 2015, č. j. [REDAKCE], přiznáno právo na náhradu škody a Romanu

Zbořilovi bylo uloženo zaplatit jí celkem 700.621 Kč, když v této částce je zahrnuta i částka 115.930,10 Kč za vířivou vanu Mexda WS- 292 a žalobkyni tak svědčí vykonatelný titul, kterým se může domoci zaplacení žalobou i uplatněné částky. Současně nelze odhlédnout od toho, že žalobkyně vede exekuční řízení proti povinnému Romanu Zbořilovi u Okresního soudu v Jeseníku pod sp. zn. [REDAKCE], kdy řízení je teprve ve stadiu před ustanovením exekutora. Nelze tedy předjímat, jakým způsobem bude toto exekuční řízení ukončeno.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z toho, že žalované v tomto stadiu řízení žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně, avšak jen za podmínek uvedených § 237 o. s. ř.

Praha 19. září 2017

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Martínková Hana